

ALLAH'IN RAHMETİ SONSUZ*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve'l-âkıbetü li'l- müttakîn...Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidinâ muhammedin ve âlihî ve sahbihî ecmaîn...

İ'lemû eyyühe'l-ihvân... İinne efdale'l-kitâbi kitâbu'llâh... Ve enne efdale'l-hedyi hedyü muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

أَتَانِي جِبْرِيلُ فَبَشَّرَنِي أَنَّهُ مَن مَاتَ مِنْ أُمَّتِكَ
لَا يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا دَخَلَ الْجَنَّةَ فَقُلْتُ وَإِنْ
زَنَى وَإِنْ سَرَقَ فَقَالَ وَإِنْ زَنَى وَإِنْ سَرَقَ

(ق. عن أبي ذر)

RE. 10/5 (*Etânî cibrîlü febeşşerenî: Ennehû men mâte min ümmetike lâ yüşrikü bi'llâhi şey'en, dehale'l-cennete. Fekultü: Ve in zenâ ve in sereka? Kàle: Ve in zenâ ve in sereka.*)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Beraber bir salât ü selâm okuyalım:

“—Allâhümme sallî alâââ... Seyyidinâââ... Muhammedinin- nebiyyi’l-ümmiyyi ve alâ... Âlihîîî, ve sahibihîî, ve sellim...” (3 defa)

Cenab-ı Feyyâz-ı Mutlak Hazretleri, iki cihanın serveri, sevgili

Peygamberimizin şefaatine cümlemizi nail eylesin...

a. Şirk Koşmadan Ölen Cennete Girecek

Buhârî’de ve Müslim’de Ebû Zerr-i Gıfârî Hazretleri’nden rivayet edilmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:¹

أَتَانِي جِبْرِيلُ فَبَشَّرَنِي أَنَّهُ مَن مَاتَ مِنْ أُمَّتِكَ
لَا يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا دَخَلَ الْجَنَّةَ فَقُلْتُ وَ
إِنْ زُنِيَ وَإِنْ سَرِقَ فَقَالَ وَإِنْ زُنِيَ وَإِنْ سَرِقَ

(ق. عن أبي ذر)

---

¹ Buhârî, *Sahîh*, c.XX, s.76, no:5963; Müslim, *Sahîh*, c.I, s.254, no:137; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.161, no:21471; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.96, no:3997; Ebû Nuaym, *Hilyetü’l-Evliyâ*, c.VII, s.171; Neseî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.VI, s.274, no:10955; Taberî, *Tehzîbü’l-Âsâr*, c.VII, s.7, no:1943; Ebû Zerr-i Gıfârî RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.I, s.66, no:239; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.I, s.179, no:283.

RE. 10/5 (*Etânî cibrîlü febeşşerenî: Ennehû men mâte min ümmetike lâ yüşrikü bi'llâhi şey'en, dehale'l-cennete. Fekultü: Ve in zenâ ve in sereka? Kâle: Ve in zenâ ve in sereka.*)

Bu hadisi geçen derste okuduk ise de bugün ehemmiyetine binaen bir daha tekrar ediyoruz. Cenab-ı Hakk'ın rahmetinin ne kadar sonsuz olduğuna işarettir.

Tabii Cenâb-ı Peygamber'e mütemadiyen melekler gelir. Çeşitli melekler gelir. En çok Cebrail AS gelir.

(*Etânî cibrîlü febeşşerenî*) O gelmiş. Cenab-ı Peygamber Efendimiz'i tebşir etmiş. Sevindiriyor, diyor ki:

(*Ennehû men mâte min ümmetike lâ yüşrikü bi'llâhi şey'en*) “Senin ümmetinden herhangi bir kimse, Allah-u Celle ve A'lâ'ya şirk etmeden... ‘Allah birdir, *Kul huva'llahu ehad. Lâ ilâhe illa'llah, muhammedün rasûlü'llah.*’ diyor, başka şey bilmiyor. Şirk etmeden vefat ederse, (*dehale'l-cenneh*) o adam cennete girer.”

(*Fekultü*) “Cenâb-ı Peygamber sormuş Cebrâil AS'a: (*Ve in zenâ ve in sereka?*) “Zinâ etmiş olsa da, hırsızlık yapmış olsa da yine girecek mi?”

“—Ümmetinden; şirk etmemiş ama büyük günahlar işlemişler. Öyleyken gene cennete girecekler mi bunlar?”

(*Kâle: Ve in zenâ ve in sereka.*) “Zinâ etmiş olsa da, hırsızlık yapmış olsa da yine girecek.”

Yâni, mühim olan iman... İman elde olduktan sonra, günahlar afv-ı ilahiyeye uğrayabilir. İnsan tevbe eder, istiğfar eder; Cenab-ı Hak da mağfiret eder. Gafûr'dur, Rahîm'dir, affeder.

Binâen aleyh, "Ben böyle bir günah işledim, artık affolamam!" diye korkmamak lazım. Allah Gafûr'dur, Rahîmdir. Yapmamak lazım ama beşeriyet iktizâsı, böyle bir hataya düşüldüğü vakitte;

"—Aa, benim işim bitti artık, ben oldum cehennemlik!" dememeli! Allah-u Teâlâ'nın rahmetine sığınarak, tevbe istiğfarlar ederek, afv u mağfiret dilemeli...

Onun için demişler ki: "Kabahatler yaptık diyerekten, bu kabahatler dolayısıyla Allah'tan ümidinizi kesmeyin! Ümidin Allah'tan kesilmesi;

لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ

(الزمر: ٥٣)

(*Lâ taknetù min rahmeti'llâh*) 'Allah'ın rahmetinden ümit kesmeyiniz!' (Zümer, 39/53) ayet-i kerimesine muhaliftir. Allah'ın rahmetinden ümit kesilmez.

Kabahatlerimiz çok... Ne kadar çok olursa olsun. Yer dolusu, gök dolusu kabahat olsa dahi Allah'tan ümidi kesemeyiz. Çünkü Gafûr'dur, Rahîm'dir, rahmeti çok geniştir.

Bununla beraber, korkuyu da bırakamayız. Böyle ümidimiz olmakla beraber, korkumuz da bakidir. Terazinin iki gözüne benzer; bir gözü

korku, bir gözü ümit. Ümit tarafına yüklenir de korku tarafını bırakırsa, terazi oturur bir tarafa. Halbuki terazinin düz olması için, iki tarafın denk olması lazım. Ümit de denk olacak; korku da denk olacak. Bir günah yaptığımız vakitte öyle korkacağız ki, hisâbı yok... O korkuyu temin edemezsek;

“—E Allah Gafur canım! İşte bak, zina etsek de, sirkat etsek de affediyormuş Allah.”

Affeder amma bu içeride öyle bir korku olacak ki, ufacık bir zerre dahi günah yapmış olsa bu zerreden dolayı cehenneme atılacağını da hesaplamak lazım. İki tarafın denk olması lazım. Eğer günaha doğru korkun çok olursa, bu sefer de hayatta rahat edemezsin. Ahiretin affına ümit bağlar da recân çok olursa, bu sefer de korkun azalır, yine bir işe yaramaz.

İkisi de muhakkak denk olacak. Onun için Akif merhum çok güzel söylemiş. Onu hepimiz belki bilirsiniz, ezberinizdedir.

Ne irfandır veren ahlâka yükseklik, ne de vicdan;

Fazilet hissi insanlarda Allah korkusundandır.

Bu korku ortadan kalkınca, Allah'ın rahmetine güvendik, hepimizi affediyor... Gâvuru da affeder Cenab-ı Hak canım, Gâvuru da affeder. Doksan sene gâvurluk yapar, ölürken “*Lâ ilâhe illa'llah, Muhammedün rasûlü'llah*” der, doksan senelik Gâvur gitti. Bitti Gâvurluğu, oldu müslüman... Bizden önce de gider cennete

oturakor... Ne diyeceksin Allah'ın işine... Doksan senelik gâvurluk yapmış bir adam, son zamanlarında imana geliyor da, onu affedebilen Allah, demek ki bizim günahlarımızı da affeder amma buna yüklenmek, Allah gafurdur demek insanı büyük felâketlere sürükler. Ümit...

Onun için diyor ki:

Yüreklerden çekilmiş farz edilse havf-ı Yezdân'ın.

Ne irfanın kalır tesiri, ne de vicdanın.

Allah'ın korkusu gönülden çekilmiş. Allah gafurdur canım. Şu gençlik şöyle gitsin de sonra ne olur diyor. O zaman ne diyor,

O zaman ne irfanın para eder, sana ne de vicdanın. Ya?

Hayat artık behimidir, hayır ondan da alçak.

Behîmî, hayvanlık bir hayata düşer insan. Korku kalktı mıydı, ümide bağlandı mıydı insan, o zaman hayat, hayvani bir hayat olur. O zaman da, hayır, hayvani hayat olsa ona razı olacak, ondan da aşağı... Çünkü hayvanlardan bir çok istifadelerimiz oluyor, halbuki böylesinden hiç istifade olmaz. Allah kusurlarımızı affeyesin.

Onun için, korku ile recâ denktir birbirine... Evet Allah'ın Gafûr olduğunu bilmeyen yok. Rahîm olduğunu bilmeyen yok. Gafûr'dur, Rahîm'dir; fakat azabı da şiddetlidir, şedîdü'l-ikâbdır. Onun için havf ile recâ arasında, korku ile ümid arasında olmak lâzım!

b. Cebrâil AS'ın Efendimiz'e Ettiği Dua

Bu da Müslim'de, Tirmizî'de, Ahmed ibn-i Hanbel'de ve İbn-i Mâce'de ve diğer kaynaklarda Ebû Saîd el-Hudrî Hazretleri'nden, daha başka kaynaklarda da Übâdetü'bnü's-Sâmit Hazretleri'nden rivayet edilmiş bir hadîs-i şerîf.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²

أَتَانِي جِبْرِيلُ فَقَالَ يَا مُحَمَّدُ اشْتَكَيْتَ
قُلْتُ نَعَمْ قَالَ بِسْمِ اللَّهِ أَرْقِيكَ مِنْ كُلِّ
شَيْءٍ يُؤْذِيكَ مِنْ شَرِّ كُلِّ نَفْسٍ وَعَيْنٍ
حَاسِدٍ بِسْمِ اللَّهِ أَرْقِيكَ وَاللَّهُ يَشْفِيكَ

(حم.م.ت.ه. عن أبي سعيد؛ حم.ه.حب.ك. عن عبادة بن الصامت)

RE. 10/5 (*Etânî cibrîlü, fekàle: Yâ muhammed, iştekeyte? Kultü: Neam. Kàle: Bi'smi'llâhi erkîke, min külli şey'in yü'zîke, ve min şerri külli nefsin, ve ayni hâsidin; bi'smi'llâhi erkîke, va'llàhu yeşfîke.*)

² Müslim, *Sahîh*, c.XI, s.173, no:4056; Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.77, no:894; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.X, s.356, no:3514; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.28, no:11241; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.249, no:10843; Tahavî, *Şerhü'l-Maânî*, c.IV, s.329, no:6685; Abd ibn-i Humejd, *Müsned*, c.I, s.278, no:881; İbn-i Ebî Şeybe, *Musanef*, c.VII, s.406, no:24042; İbn-i Sa'd, *Tabakât*, c.II, s.213; Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan.

Bezzâr, *Müsned*, c.I, s.414, no:2684; Übâdetü'bnü's-Sâmit RA'dan.

Câmiü'l-Ehâdîs, c.I, s.201, no:322.

(*Etânî cibrîlü*) “Cebrail AS bana geldi.” Bir seferinde geldi demek. (*Fekàle*) Dedi ki: (*Yâ muhammed, iştekeyte?*) “Yâ Muhammed, hasta mı oldun, ne o hasta mısınız?”

Peygamber SAS rahatsız imişler. Beşerdir ya peygamberimiz. Ne kadar, peygamberlerin hepsinin üstünü de olsa gene beşerdir yâni. Biz, Hristiyanların dediği gibi İsa AS Allah’ın oğludur demeyiz. Allah-u Teâlâ’nın yarattığı sevgili bir peygamberidir, beşerdir. Bu beşeriyet dolayısıyla hasta olmuş.

Şunu tekrar etmek isterim ki geçen bir Ermeni geldi bize. Bu Ermeni çok sarılmış İsa AS’a, “Allah onu bizi kurtarmak için gönderdi. Canını da bize feda etti. Allah’ın bir parçasıdır.” diyor. Allah muhafaza eylesin. Müslüman bu akideyi kabul etmez.

Dedim:

“—Yavrum, İsa AS yer miydi?”

“—Tabii beşer, yemeden duramaz. İhtiyaç var.”

“—Def-i hâcet de eder miydi?”

“—Tabii, def-i hacet de ederdi.”

“—Bunlar noksanlık değil midir? Allah noksanlıktan münezzehtir değil mi? Böyle yeyip, içip de def-i hacet ihtiyacı hisseden mahlûk, Allah olur mu? Bu kadar şeyi sen idrak edemiyor musun?”

Fakat, kafalara yerleşen yanlışlık, kolayca silinmiyor. Yanlış bir fikir kafaya girdi mi, içe girdi miydi; onu silmek, oradan atmak çok

müşküldür. Ancak hidayet-i ilahiye bağlıdır. Onun için İslam dinini iyi bilmek lazım. Onu iyi bilip, akideyi sağlam tutmak lazım. Çünkü şimdi bak; zina ederse, sirkat ederse Allah affeder diyor ama akide bozulursa affetmez. Akidenin bozulması, müşrikliğe gidecek.

“—Allah Baba!” diyor.

Neden diyorsun sen Allah Baba’yı canım. Bunu nereden aldın sen? Allah Allah’tır, baba olur mu hiç? Bu gibi hatalı sözlerden son derece sakınmak lazım.

Cebrâil gelmiş Peygamber Efendimiz’e:

(Yâ muhammed, iştekeyte) “Şikâyetin mi var senin, rahatsızlığın mı var? Neden böyle rahatsız duruyorsun?”

(Kultü:Neam) “Evet hastalandım.” demiş Peygamber Efendimiz.

(Kâle) O zaman Cebrâil buyurmuş ki:

(Bi’smi’llâhi erkîke, min külli şey’in yü’zîke, ve min şerri külli nefsin, ve ayni hâsidin; bi’smi’llâhi erkîke, va’llâhu yeşfîke.)

Mânâsı şöyle:

(Bi’smi’llâhi erkîke) “Ben seni Allah’ın adıyla tedavi ediyorum. *(Min külli şey’in yü’zîke)* Sana ezâ cefâ veren, ağrı sızı, üzüntü veren, seni hasta eden ne varsa her şeyden...

(Ve min şerri külli nefsin) “Her canlı varlığın şerrinden...”

(Ve ayni hâsidin) “Hasetçi kişinin gözünden...”

(*Bi'smi'llâhi erkîke*) “Seni Allah’ın adıyla tedavi ederim ve Allah’ın korumasını dilerim. (*Va'llâhu yeşfîke*) Şifa benden değil, şifa Allah’tan, şifayı sana Allah verir.”

Bu duayı okumuş. Ve bu duanın sayesinde Rasûlüllah SAS şifa bulmuş.

Şimdi şâfî Allah’tır. İçtiğimiz bir sürü ilaçlar var. Bu ilaçların kendisi şâfî değildir. Hangisi olursa olsun. Şifayı veren Allah’tır. Bazısına şifa verir, bazısına da vermez. Aynı ilaç, niçin vermiyor ikisine de şifa?

“—Şu ilacı içtim de ben şifa buldum!” derse hatalı konuşmuş olur.

c. Telbiyede Seslerin Yükseltilmesi

Ahmed ibn-i Hanbel, İbn-i Mâce, İbn-i Hibbân ve Hâkim Zeyd ibn-i Hâlid RA’dan rivayet ettiler.

Peygamber SAS Efendimiz buyurdular ki:³

أَتَانِي جِبْرِيلُ فَقَالَ لِي إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكَ أَنْ
تَأْمُرَ أَصْحَابَكَ أَنْ يَرْفَعُوا أَصْوَاتَهُمْ
بِالتَّلْبِيَةِ فَإِنَّهَا مِنْ شِعَارِ الْحَجِّ

(حم . ه . ح . ك . عن زيد بن خالد)

RE. 10/7 (*Etânî cibrîlü, fekàle lâ: Inna'llàhe ye'mürüke en te'müre eshàbeke, en yerfaù esvâtühüm bi't-telbiyeti, feinnehâ min şìari'l-hac.*)

(*Etânî cibrîlü, fekâle lî*) “Cebrâil AS geldi, bana dedi ki: (*İnna’llâhe ye’mürüke en te’müre eshâbeke*) Allah sana, ashabına emretmeni emrediyor ki, (*en yerfaù esvâtühüm bi’t-telbiyeti*) telbiye esnasında seslerini yükseltsinler; (*feinnehâ min şiarî’l-hac*) çünkü o haccın şiarındandır.”

Telbiye şöyle:

لَبَّيْكَ اللَّهُمَّ لَبَّيْكَ لَبَّيْكَ لَا شَرِيكَ لَكَ لَبَّيْكَ

إِنَّ الْحَمْدَ وَالنِّعْمَةَ لَكَ وَالْمُلْكَ لَا شَرِيكَ لَكَ

(*Lebbeyk, allâhümme lebbeyk, lebbeyke lâ şerike leke lebbeyk, inne’l-hamde ve’ni’mete leke ve’l-mülk, lâ şerîke lek*)

Önümüzde Ramazan Bayramı’nın arkasına Kurban Bayramı gelecek, hac mevsimidir. Hacılarımız oraya gidecek. Allah bizlere de nasib etsin... Orada Cenab-ı Hakk’a yalvaracağız. Yalvarmalarımızdan en güzeli, (*Lebbeyk, allâhümme lebbeyk*) sadâlarıdır. Bu şear-i islâmiyedendir. Ama bu çok derin mânâları taşıyan bir kelimedir.

---

³ İbn-i Mâce, *Sünen*, c.VIII, s.481, no:2914; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.192, no:21722; Taberânî, *Mu’cemü’l-Kebîr* c.V, s.229, no:5172; Beyhakî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.V, s.42, no:8793; Beyhakî, *Şuabü’l-İman*, c.III, s.446, no:4020; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.59, no:3763; Buhârî, *Târih-i Kebir*, c.IV, s.150, no:2285; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.IX, s.113, no:3803; Deylemî, *Müsnedü’l-Firdevs*, c.II, s.112, no:2589; Zeyd ibn-i Hâlid el-Cühenî RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.V, s.31, no:11911; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.I, s.193, no:313.

(*Lebbeyk, allâhümme lebbeyk*) “Emrin başım üzerinde! Buyruğun başım üzerinde. Ne emrediyorsan, pekiyi yâ Rabbi! Hiç senin sözünü kırmam! Senin sözünden hiç dışarı çıkmam. Emirlerin başım üzerine...”

(*Lebbeyke lâ şerike leke lebbeyk*) “Emrin başım üzerinde, ey şeriki, ortağı olmayan, emrin baş üstüne...”

(*İnne’l-hamde ve’n-ni’mete leke ve’l-mülk*)
“Hamd senin, ni’metlerin, mülk de senin...
(*Lâ şerîke lek*) Senin ortağın yoktur.”

Bunu demesi gayet kolay. Fakat bunu tatbik sahasına koyabilmek kadar zor şey var mı? Birçok kusurlarımız var... Her gün böyle devirip döküyoruz. Binâen aleyh, Allah kusurlarımızı affetsin de oraya gidip de gene *lebbeyk* diyelim. *Lebbeyk* deyince o günahlarımızı orada dökelim de öyle geelim. Bir daha o günahları da sırtımıza yüklenmeyelim inşâallah...

d. Peygamber SAS’e Kırk Kişinin Gücünün Verilmesi

Yine buyuruyorlar ki:⁴

أَتَانِي جِبْرِيلُ بِقَدْرِ فَأَكَلْتُ مِنْهَا فَأُعْطِيتُ
قُوَّةَ أَرْبَعِينَ رَجُلًا فِي الْجَمَاعِ

(ابن سعد عن صفوان بن سليم مرسلًا)

RE. 10/8 (*Etânî cibrîlü bi-kıdrin, feekeltü minhâ, feu’tıytü kuvvete erbaîne racülen fî’l-cimâ’*)

(*Etânî cibrîlü bi-kıdrin*) “Günlerden bir gün yine Cibril AS geldi.” Sahan diyelim biz, tencere, sahan... İçinde keşkek denilen yemek var, ufak bir kap. (*feekeltü minhâ*) Ben ondan bir lokma yedim. (*Feu'tıytü kuvvete erbaîne racülen fî'l-cimâ'*) Fakat bana cennetteki adamların kuvvetlerinden kırk kişilik kuvvet verildi. Kırk erkeğin kuvveti bana verildi. Cimâ hususunda ve sâir hususlarda...”

Demek ki Cenab-ı Hak, SAS'i nasıl yetiştiriyor. Kuvvet kemal sıfatlarından bir sıfattır. İnsan ne kadar bilgin olursa olsun, kuvveti olmayınca sözünün de kıymeti olmaz. Sözünün kıymeti, kuvvetine bağlıdır insanın. Kuvveti ne nisbette kuvvetliyse, sözü de o nisbette kıymetli olur. Kuvveti olmayan bir insanın sözünün tesiri de olmaz.

Binâen aleyh kuvvet, kemal sıfatlarından bir sıfattır. Hepimiz için lazımdır. Onun için korkak adam, makbul bir adam değil. Korkak adam, zayıf adam, çelimsiz adam makbul bir insan değil. Kuvvetli, şecaatli, bahadır insanlar her yerde makbuldür. Onun için Cenab-ı Peygamber'i de Cenab-ı Hak böyle cennet taamlarını yedirerekten, ona kırk kişinin kuvvetini verdi.

---

⁴ İbn-i Sa'd, *Tabakât*, c.I, s.374; Safvan ibn-i Süleyym Rh.A'ten.

Kenzü'l-Ummâl, c.XI, s.406, no:31897; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.175, no:521; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.I, s.172, no:273.

e. Ümmetin Fitnelerle Karşılaşması

Hakim-i Tirmizi Hz. Ömer RA'dan rivayet etmiş.
Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁵

أَتَانِي جِبْرِيلُ أَنفًا فَقَالَ إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ
رَاجِعُونَ فَقُلْتُ أَجَلُ إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ
فَمِمَّ ذَاكَ يَا جِبْرِيلُ قَالَ إِنَّ أُمَّتَكَ مُفْتِنَةٌ
بَعْدَكَ بِقَلِيلٍ مِنْ دَهْرٍ غَيْرِ كَثِيرٍ فَقُلْتُ فِئْتَنَةٌ
كُفْرٍ أَوْ فِئْتَنَةٌ ضَلَالَةٍ فَقَالَ كُلُّ سَيَكُونُ فَقُلْتُ
وَمِنْ أَيْنَ وَأَنَا تَارِكٌ فِيهِمْ كِتَابُ اللَّهِ فَقَالَ
بِكِتَابِ اللَّهِ يَفْتِنُونَ وَذَلِكَ مِنْ قَبْلِ أَمْرَائِهِمْ
وَقُرَائِهِمْ يَمْنَعُ الْأَمْرَاءُ النَّاسَ الْحُقُوقَ
فَيُظْلِمُونَ حُقُوقَهُمْ وَلَا يُعْطَوْنَهَا فَيَقْتَتِلُونَ
وَيَفْتِنُونَ وَيَتَّبِعُ الْقُرَاءُ أَهْوَاءَ الْأَمْرَاءِ
فَيَمْدُونَهُمْ فِي الْغِيِّ ثُمَّ لَا يُقْصِرُونَ فَقُلْتُ كَيْفَ
يَسْلَمُ مَنْ سَلِمَ مِنْهُمْ قَالَ بِالْكَفِّ وَالصَّبْرِ إِنْ
أَعْطُوا الَّذِي لَهُمْ أَخَذُوهُ وَإِنْ مَنَعُوهُ تَرَكَوهُ

(الحكيم عن عمر وهو ضعيف)

RE. 10/9 (*Etânî cibrîlü ânifen, fekàle*) “Az önce Cebrâil AS bana geldi ve dedi ki:

إِنَّا لِلّٰهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ

(البقرة: ١٥٦)

(*Innâ li'llâhi ve innâ ileyhi râciùn*) [Biz Allah'ın kullarıyız ve biz ona dönece ğiz.]” (Bakara, 2/156)

Mevtâlar zuhur ederse, hepimizin söylediği bir sözdür:

“—*Innâ li'llâhi ve innâ ileyhi râciùn*, başınız sağ olsun! Hepimiz oradan geldik, oraya gidiciyiz.” deriz.

(*Fekultü, ecel*) “Ben de onun gibi dedim: (*Innâ li'llâhi ve innâ ileyhi râciùn*) Ama dedim ki: (*Femimme zâke yâ cibrîlü*) Neden bunu sen söylüyorsun ya Cebrail? Neden böyle ‘*Innâ li'llâhi ve inna ileyhi raciùn*’ dedin?”

(*Kàle*) “Dedi ki: (*Inne ümmeteke müftitenetün ba'deke*) Sen dünyadan ayrıldıktan sonra, senin ümmetin çok fitnelere mübtela olacak, düşecek. (*Bi-kalîlin min dehrin gayra kesîrin*) Zaman çok geçmeden, az bir zaman sonra bu güzel hayat birçok fitnelere karışacak.”

---

⁵ Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.V, s.119; Hakîm-i Tirmizî, *Nevâdirü'l- Usül*, c.II, s.249; Hatîb-i Bağdâdî, *el-Müttefik ve'l-Münferik*, c.III, s.112, no:1085; Hz. Ömer RA'dan.

Câmiü'l-Ehâdîs, c.I, s.169, no:267.

(Fekultü) “Dedim ki: (*fitnetü küfrin ev fitneti dalâletin*) Küfür fitnesi mi, dalâlet fitnesi mi, nedir bu fitne? (Fekâle) Dedi ki: (*Küllün seyekûnü*) Hepsi de olacak.”

(Fekultü) Dedim ki: (*Ve min eyne*) Nasıl olur? (*Ve ene târikün fîhim kitâba’llâh*) “Ben onlara güzel bir kitap bırakıyorum. Kur’ân-u azîmü’ş-şân var. (*Bi-kitâbi’llâhi yeftetinûn*) Evet, o Kur’ân yüzünden gene o fitnelere düşecekler. (*Zâlîme min kıbeli ümerâihim, ve kurrâihim*) Bunun ilk önce düşenleri bu işe, ümeraları olacak, arkasından da ulemaları olacak.”

Hayat-ı dünya iki kuvvetle kâim: Birisi ümeranın, birisi de ulemanın... Bu iki kuvvet zayi oldu mu, o memleket mahvolur. Çünkü kavinin elinden zayıfı kurtaracak kimse bulunmaz ki. Umera bozuldu muydu, kuvvet kalktı mıydı ortadan; kaviler, zayıfları ezerler, dururlar. Kime şikâyet edeceğiz? Kimden hakkımızı isteyeceğiz. Olmaz.

(*Yemneu’l-ümerae’n-nâse’l-hukûka*) “Umera, hukuk-u nâsa riayet etmez ve onların haklarını gözetmez. (*Feyazlimûne hukûkahüm ve lâ yu’tavnehâ*) ve bundan dolayı aralarında kavgalar, kıyametler kopar. (*Feyaktetilûne ve yeftetinûn*) Aralarında öldürüşmeler ve fitneler olur.”

(*Ve yettebîue’l-kurrâe ehvâe’l-umerâi*) “Ulema da umeranın arzu ve heveslerine tabi olur ve onların dalâlette devamlarına sebep olurlar. Ondan sonra işin içinden çıkılacak

bir hal kalmaz. (*Feyemüddûnehüm fi'l-gayyi*) Dalâlete o suretle düşerler. (*Sümme lâ yüksirûn*) Bundan sonra bir nedamet getirip, pişman olup, ne yaptık yâhu tevbeler tevbesi deyip ayrılmak, kurtulmak mümkün olmaz. Düşükleri çukurda yuvarlanır, helâk olur giderler.”

(*Fekultü*) “Dedim ki: (*Keyfe yeslemü men selime minhüm*) ‘Ey Cebrail güzel söylüyorsun ama bunlar nasıl kurtulacaklar bu fitnenin içerisinde? Bu fitnenin içerisinde kurtulmak isteyenler nasıl kurtulacaklar?’ (*Kâle: Bi'l-keffi ve's-sabri*) ‘Çekinmekle ve sabretmekle...’ dedi.”

Sabır her şeyin başı değil mi? Sabır başa benzetilmiş. Baş olmayınca vücudun hiç kıymeti olmuyor. Sabır da böyledir işte. İnsanlarda sabır olmazsa, bu fitnelerin içerisine yuvarlanır giderler Allah muhafaza etsin... Bunlardan uzak kalmak suretiyle ve bir de haline şükrederekten sabırla ancak bu fitnelerden kendilerini kurtarabilirler.

(*In u'tû ellezî lehüm ehazûhü*) “Onlara bir hak tanırlar, verirlerse, onu alırlar. (*Ve in müniuhü*) Vermiyorlarsa, niçin vermiyorsunuz hakkımızı diyerekten kavga etmezler, sabrederler.” Yeter bu bizim hayatımıza diyerekten. Sabırlı olmayı tavsiye ediyor ve bir de bunlardan uzak olmayı tavsiye ediyor. Allah cümlemizi affetsin... Tefkât-ı semadâniyyesine mazhar eylesin...

Onun için sabır devletlerin başıdır. Her işte yalnız... Dünya işlerinde de ahiret işlerinde de... Önümüzde Ramazan geliyor.

Ramazan-ı Şerif'te akşama kadar aç duracağız. Aç durabilmek, susuz durabilmek sabra bağlıdır. Sabrı olan insanlar için hiç gelir. Ama sabrı olmayan insanlar:

“—Ay acıktım, karnım bayılıyor, içim bayılıyor, yanıyorum!” filan diyerekten, bir sürü telaşlara düşerler.

Hepsi boştur. Sabrettiğin zaman bakarsın, koca dağlar önünde erir senin. O korktuğun ne açlık kalır, ne de susuzluk kalır. Rahat rahat oruççağızını da tutarsın.

f. Allah İçkiye ve İçene Lânet Etti

Taberânî, Hâkim ve Beyhakî, Abdullah İbn-i Abbas RA'dan rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁶

أَتَانِي جِبْرِيلُ فَقَالَ يَا مُحَمَّدُ إِنَّ اللَّهَ عَزَّ

وَجَلَّ لَعَنَ الْخَمْرَ وَعَاصِرَهَا وَمُعْتَصِرَهَا

وَشَارِبَهَا وَحَامِلَهَا وَالْمَحْمُولَةَ إِلَيْهِ

وَبَائِعَهَا وَمُبْتَاعَهَا وَسَاقِيَهَا وَمُسْقِيَهَا

(طب . ك . هب . ض . عن ابن عباس)

RE. 11/2 (*Etânî cibrîlü, fekàle: Yâ muhammed, inna'llàhe leane'l-hamre, ve âsirehâ, ve mu'tasîrahâ, ve şâribehâ, ve hâmilehâ, ve'l-mahmûlete ileyhi ve bâiahâ, ve mübteahâ, ve sâkîhâ, ve müskîhâ.*)

(*Etânî cibrîlü, fekàle*) “Cebrail AS bana geldi ve buyurdu ki: (*Yâ muhammed*) *Salla'llàhu aleyhi ve sellem...* Peygamberimiz'in ismi anıldığı vakitte SAS demek, âdâb-ı İslâmiyedir. Ona bir salat ü selâm okuruz.

Cebrail AS geldi Efendimiz'e, dedi ki:

“Yâ Muhammed SAS, (*inna'llàhe leane'l-hamre*) Allah Celle ve A'lâ şaraba, içkiye lânet etmiştir. İçki lânetlenmiş bir şeydir.” İçki hadd-ı zatında lânete müstehaktır.

“—Yâni neden lânetlenecek? İşte bizim üzümün suyu değil mi bu?”

İşte bizim üzümün suyu ekşiyince lânete müstehak oluyor.

(*Ve âsirehâ*) “Üzümü sakladık, şıra yapacağız. Sıktık. İçki için üzümü sıkana da lânet etti. (*Ve mu'tasîrahâ*) Bir de görevlendirip içki için üzümü sıkıtırana da lanet etti. (*Ve şâribehâ*) İçene de lânet etti.”

---

⁶ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.316, no:2899; Taberânî, *Mu'cemü'l- Kebîr*, c.IXII, s.233, no:12976; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.V, s.9, no:5585; Hâkim, *Müstedrek*, c.II, s.37, no:2234; Abd ibn-i Humejd, *Müsned*, c.I, s.229, no:686; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.V, s.114, no:8202; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.V, s.350, no:13191; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.I, s.205, no:327.

(*Ve hâmilehâ*) “Hamal, içkiyi arkasına aldı götürüyor; taşıyana da lânet etti. (*Ve'l-mahmûlete ileyhi*) İçkiyi hamalın sırtına kaldırıveren, yardım edip de hamalın arkasına yükleyene de lânet etti. (*Ve bâiehâ*) İçkiyi satana da lânet etti. (*Ve mübteahâ*) Satın alana da lânet etti.”

(*Ve sâkîhâ*) “Sunana da lanet etti. (*Ve müskîhâ*) Sundurana da lânet etti.” O da bana da veriyor, ister versin ister vermesin. Ondan istemek, onun da al demesi.... Hepsi bunlar bu lânete müstehak oluyor.

Şimdi böyle lanetlenmiş bir suya insanlar mübtelâ olmuş, bunu az ve çok keyif almak için bir parçacık içelim de zevklenelim, yahut yorgunluğumuz gitsin, yahut biraz neşelenmek maksadıyla içivermesi... Ne kadar az olursa olsun, bir damla dahi olsa aynı haramdır, aynı günahdır, aynı vebaldir.

“—E demin dedin ya Hocaefendi! Zina eden de, sirkat eden de affolunuyormuş ya, affediyormuş Cenab-ı Hak. İçki içtiğimiz vakitte, onu da affeder.”

Ne diyeyim şimdi? Etmez mi? Tevbe ettiğimiz takdirde eder. Ama tevbe etmek şartıyla... Ötekiler de öyle, tevbe etmek şartıyla.

Bir de ikinci bir söz daha var:

“—Bunun haram olduğuna inanıyorum. Bu haramdır, ben bu haramı irtikâb ediyorum amma, nefsime mağlub olmuşum da ondan dolayı bu haramı irtikab ediyorum. Biliyorum haram olduğunu...” dese, bu günah.

Eğer:

“–Bu haram değil, neden haram olsun canım? Bizim üzümün suyu değil mi?” derse, gâvur olur.

Aradaki farka bak sen. Her Őeyde böyle. Diğer günahların hepsi de böyle...

Meselâ tesettür... Çıplak geziyor.

“–Yâhu niçin böyle geziyorsun? İşte Allah’ın emri değil mi örtünmek?”

Eğer inkâr eder, derse ki: “–Örtünmek diye bir Şey yok!” Kâfir olur. Ama;

“–Ne yapayım, gencim daha, günah olduğunu biliyorum.” derse, günah-ı kebaire, büyük günaha düşer.

Tevbe ederse, affolur. Öteki türlü Őirke düşer, küfre gider. Deminki oradaki söz, (*lâ yüşrikü bi’llâhi Şey’en*) “Allah’a Şirk koŐmamak Şartıyla ölüirse...” E halbuki burada büyük veballere, hatta küfre kadar gidiyor.

Onun için Allah cümlemizi affetsin de bugün bu İslâm’ın emri. Bugünkü medeniyetin emri, medeniyet sahipleri, yâni bilgin insanlar, bu hususta çalışanlar, içkinin zerresinin vücutta yaptığı tahribatı kitaplarına yazıyor. Ne büyük tahribat yapıyormuş.

İnsanın en güzel sermayesi nedir? İnsanda en güzel sermaye akıldır. Göz, kulak, bunlar büyük nimetler ama... Gözsüz insan yaşıyor, sağır insan da yaşıyor. Fakat akılsız insanları

tımarhaneye tıkıyorlar, başkaları bunların şerrinden korunsun diye. Çünkü adamı boğar, öldürür; vurur, öldürür; kırar, öldürür. Deli, akı yok...

“—Atalım bunu tımarhaneye de orada hapis dursun! Kimseye zararı olmasın, çünkü akı yok.” derler.

Binâen aleyh Allah-u Celle ve A'lâ'nın vermiş olduğu o en güzel akı, sen bir kadehe değişiyorsun. Bir afyonun yaprağına değişiyorsun. Deli misin, sarhoş musun, nesin belli değil. Sarhoşun hali, delinin halinden hiç farklı değildir. Deli ne yapıyorsa, sarhoş da onu yapıyor işte... Kendine hakim değil, yürüyüşüne hakim değil, sözlerine hakim değil, saçma sapan konuşur, doğru dürüst yürüyemez. En nihayetinde bakarsın bir yere düşer, bayılır orada... Ağzından, burnundan tükürükler akar. Çok kötü manzaralar yâni. Çeşitlileri oluyor, Allah esirgeye.

Onun için, bunun zerresine de müsaade yoktur müslümanlık bakımından... Bunu gâvur yapıyor. Benim neyime lazım, gâvur ne yaparsa yapsın. O zaten putuna tapan bir mahlûk, yeri cehennem onun. Ne yaparsa yapsın! Ama ben müslümanım el-hamdü lillah. Allah'ımın emirlerine uymak mecburiyetindeyim. Allah'ım ne dediyse onu yapmak mecburiyetindeyim.

Binâen aleyh Allah'ımın yasak ettiği şeyi neden içeyim canım? Memlekette ayran mı yok, şerbet mi yok, envai çeşit meyve suları mı yok? Bunlar dururken, vücuduna menfaati

varken; bunu bırakacağım da vücudumu harap eden, aklımı başımdan gideren; en nihayetinde katil eden insanı...

Ne yapar? Bir şecaat de verir çünkü o insana. O şecaat esnasında kendine hakim olamıyor, bir çok vukuatları yapıyor. Ondan sonra ya hapishaneye gidecek yahut da mezarlığa gidecek. E bu hale insanı düşüren ne? İşte o Allah'ın lânet ettiği bir damlacık içki. Allah cümle Ümmet-i Muhammed'i de, çoluk çocuklarımızı da onun şerrinden muhafaza buyursun...

Geçen gün güzel bir şiir gördüm, hoşuma gitti. Diyor ki:

Sana Allah-u Teâlâ ne kadar büyük bir nimet vermiş, akıl nimeti. Sen ne yazık ki bunun kıymetini bilmiyorsun. Birisi dese ki: Sana bir milyon, on milyon, yüz milyon vereceğim. Şu aklını bana ver. Bulunur mu böyle aklını verecek bir insan? Yüz milyon lira verecek herif veyahut milyar verecek. Bulunmaz. Çünkü hayat bununla kaim.

Akıl olmadıktan sonra ne olacak, hiçbir şeye yaramaz. Ha hayvan... Hayvandan da beter. E bu yüz milyonlara, milyarlaraya vermediğin bu kadar güzel bir aklı, bir haşhaş yaprağına feda ediyorsun. Bir kadeh rakıya, içkiye feda ediyorsun. Şimdi onun çeşitleri de çıkmış, böyle morfinlerle yapıyorlarmış. Hepsi birdir gene. İster morfinle yap ister neyle yaparsan yap. İster boğazından, ister başka yerinden. Hep vücudu aynı surette tahrip etmiyor mu?

İşte o tahripten dolayı Allah muhafaza etsin, memleketin nesli de bozulur. Birçok bugün gördüğümüz hastalıklar var ya korkunç. Felçler olsun, baygınlıklar olsun, sara illetleri olsun, bunların mutlaka ecdadlarında bu hale mübtela sarhoşlar vardır da, bu sarhoşların evlatları netice itibariyle böyle olurlar. Ama babasında yoktur, dedesinde vardır yahut dedesinin dedesinde vardır, amcasında vardır. Akrabalık sirayetiyle bu hal bakarsın çocuklarda da zuhur eder. Allah muhafaza etsin... O da olur bir ayyaş.

g. Cebrâil AS'ın Öğrettiği Dua

İbn-i Hibbân, Hâkim Hz. Âişe RA'dan rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:⁷

أَتَانِي جِبْرِيلُ فَقَالَ إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ يَأْمُرُكَ
أَنْ تَدْعُوَ بِهِؤُلَاءِ الْكَلِمَاتِ فَإِنَّهُ يُعْطِيكَ
إِحْدَاهُنَّ اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ تَعْجِيلَ
عَافِيَتِكَ وَصَبْرًا عَلَى بَلِيَّتِكَ وَخُرُوجًا
مِنَ الدُّنْيَا إِلَى رَحْمَتِكَ

(حب.ك.عَنْ عَائِشَةَ)

RE. 11/3 (*Etânî cibrîlü, fekàle: Inna'llàhe azze ve celle ye'mürüke en ted'uve bi-hâülâi'l-kekimâti, feinnehû yu'tîke ihdâhünne:*

Allàhümme innî e'selüke ta'cîle àfiyetike, ve sabren alâ beliyetike, ve hurûcen mine'd-dünyâ ilâ rahmetike.)

(*Etânî cibrîlü*) “Cebrail AS bana geldi, (*fekàle*) ve dedi ki: (*Inna'llàhe azze ve celle ye'mürüke en ted'uve bi-hâülâi'l-kelimâti*) “Allah sana şu şimdi öğreteceğim sözlerle kendisine dua etmeyi emir ve tavsiye ediyor yâ Rasûlallah. Bak şu duaları Allah sana gönderiyor, bu dualarla dua et diye emrediyor, tavsiye ediyor.” diye Cebrail şu duaları öğretmiş.

(*Feinnehû yu'tîke ihdâhünne*) “Çünkü bu duaları edersen, elbette Allah bu istediğin şeylerden bir tanesini sana ihsan eder verir.” Neymiş dua:

(*Allàhümme innî e'selüke ta'cîle àfiyetike, ve sabren alâ beliyetike, ve hurûcen mine'd-dünyâ ilâ rahmetike*)

1. (*Allàhümme innî e'selüke ta'cîle àfiyetike*) “Yâ Rabbi! Bana acil bir afiyet ver yâ Rabbi!” Afiyet olmayınca hiçbir şey olmaz. Rahatsız olursa insan ne olur hasta insandan. Bir şey olmaz, yatakta yatar. Doktor mokter aranır durur. Evdekileri de rahatsız eder. Herkesi de rahatsız eder.

---

⁷ Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.703, no:1917; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.I, s.293, no:969; Kudâî, *Müsnedü's-Şihâb*, c.II, s.333, no:1470; Taberânî, *Dua*, c.I, s.428, no:1452; Beyhakî, *Deavâtü'l-Kebîr*, c.I, s.143, no:192; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.454, no:1844; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.III, s.220; Hz. Aişe RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.190, no:3698; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.I, s.183, no:297.

Seni hastalıklardan koruyacak bir afiyeti Allah'tan iste! Tabii kendimizin de sıhhatimize zarar verecek şeylerden korunmamız şartıyla, Allah-u Teâlâ'dan afiyet istemek mecburiyetindeyiz. Şifayı verici olduğu gibi afiyeti de verici gene odur. Binâen aleyh, her gün namazlarımızın ardından yaptığımız dualarda Cenab-ı Hak'tan afiyet isteyelim.

2. *(Ve sabren alâ beliyyetike)* “Eğer bana imtihan etmek için bir beliyeye vermişsen, bir belâ vermişsen, bir belâ göndermişsen, bir musibet göndermişsen, ona da sabır ihsan et, sabredebileyim.”

Bir de ibtilâsız olmuyor dünya, deniz dalgasız olmadığı gibi, dünyada da ibtilâsız olmuyor. Dünyanın bütün nimetleri acayip. En üstün nimetinin içerisinde zehir vardır. En üstün nimetinin içerisinde, nimetle zehir karışmıştır. Bakarsın, bir cihetten büyük bir nimet. Alt tarafına bakıyorsun, büyük bir zehir var altında...

Mesela büyük bir fabrikatör. Milyonlara sahip bir insan. diyeceksin ki: Bundan daha müreffeh bir hayat sahibi yoktur. Fakat onun eğer o kazancının içerisinde haramlar karıştırarak onu kazandıysa veyahut o kazandığı paraları hayırlara harcayamıyorsa ve fukarayı, zuafayı gözetleyemiyorsa; o fukaranın gözünün zehri vardır. Sonra hayatında bakarsın öyle ibtilalar vardır ki bakarsın içinden çıkılmaz derecede. Onun için her nimetinin içerisinde bir de zehir vardır. Yâni dünya nimetlerinin içerisinde zehirler de vardır.

Ondan dolayı Cenab-ı Hak sabır versin ki, bu beliyelere karşı durabilelim. E bunlara karşı duramazsak, yıkılırız yâni. Belâlar gelir, bu belâlara karşı da tahammül lazım.

“—Ya Rabbi! Bundan beni bir an evvel kurtar.”

Esbabına tevessül ederiz. Allah-u Teâlâ'nın şifa vermediği hastalık yok. Bakarsın Cenab-ı Hak ona da şifa verir.

3. (*Ve hurûcen mine'd-dünyâ ilâ rahmetike*)

“Dünyadan da ölüp çıkıp giderken, dünyadan ayrılıp giderken rahmetine doğru gitmemi, rahmetine mazhar olmamı, rahmetine gitmemi dilerim. Yâni cenneti isterim.”

Bu dünyada kimse kalmıyor, herkes gidecek. Binâen aleyh bu dünyadan çıkarken senin rahmetine nail olabilecek bir iman ile çıkmak nasib et ya Rabbi!

Üç şey:

“—Afiyet ver, ibtilâlara sabir ver, dünyadan da iman ile senin rahmetine geçecek imkânlar ver ya Rabbi!” diyerekten Cenâb-ı Cibrîl, Peygamberimiz'e talim buyuruyor.

O talim de bugün bize geliyor işte. Biz de işitiyoruz ki, şu üç duayı yapalım. Beraber okuyalım:

(*Allâhümme innî e'selüke ta'cîle àfiyetike, ve sabren alâ beliyetike, ve hurûcen mine'd-dünyâ ilâ rahmetike*)

Sabahleyin erken saatte bir hanım geldi. Ağlaya ağlaya ağlaya duramıyor. Bizim Celâl Hoca

vardı ya rahmetlik, imam hatip mektebinin müdürü olan... Onun kızı doktor [Humeyrâ] hanım da bizde misafir. Ben de uyuyorum daha... Sabah erken vakitte gelmiş, genç bir hanım. Ağlıyor, kendisine hakim değil. Gözleri kapalı. Sinirleri de gerilmiş.

“—Yâ Rabbi affet bizi, yâ Rabbi affet beni! Şunu affet, bunu affet...”

Mütemadiyen bu afları istiyor. Kendine de hakim değil.

Kımıldayamıyor yerinden. Doktor hanım dedi ki:

“—Bu sinir hastasıdır!”

Bir ilaç yazıverdi ona. Söyledikleri sözleri söylemeye teeddüb ederim tabii. Bu bir ibtiladır işte. Bu ibtila, bu sinir denilen kendine hakim olamıyor. İşte Allah’a dayanmış kendisini müslüman olduğu için. Allah’ın beni affet! Allah’ın beni affet! Mütemadiyen bunu tekrarlıyor. İşte çocuklarıma ömür ver, rızıklarına bolluk ver. Kocasına karşı...

Ama gayri ihtiyari söylüyor tabii, bilerek söylemiyor onları. Bu bir ibtiladır. Buna karşı sabır da insanın elinde kolaycacık bir şey değildir yâni. Sabrı da Allah verecek. Sabrı Allah vermezse, sen sabırlı ol demek de fayda etmez o zaman.

Bir de bu alemde hepimiz çekilmekteyiz. Ecdatlar bıraktılar gittiler işte. Elbette sıra bir gün de bize gelecek, hadi buyurun diyecekler.

O zaman senin rahmetine mazhar olan kulların gibi ben buradan çıkayım ya Rabbi! Yâni iman-ı kâmil ile, *Allah Allah* diyerekten, *Lâ ilâhe illa'llah* diyerekten çıkmak devletine de mazhar et bizi yâ Rabbi!

Güzel bir dua, üçü de güzel. Çünkü Cebrail AS talim buyuruyor Peygamber Efendimiz'e. Cebrail AS'a da Hz. Allah talim buyuruyor:

“—Git bunları benim Habibime öğret!” diyerekten. Şimdi bu dua bizim elimizdeyken biz bunu yapmazsak, elbette kabahat bizim olur.

h. Yatarken Ayete'l-Kürsî'yi Okuyun!

İbn-i Ebi'd-dünyâ Hasan-ı Basrî'den rivayet etmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:⁸

أَتَانِي جِبْرِيلُ فَقَالَ إِنَّ عَفْرِيَّتًا مِنَ الْجِنِّ يَكِيدُكَ
فَإِذَا أَوَيْتَ إِلَى فِرَاشِكَ فَاقْرَأْ آيَةَ الْكُرْسِيِّ

(ابنُ أَبِي الدُّنْيَا فِي مَكَايِدِ الشَّيْطَانِ عَنِ الْحَسَنِ مُرْسَلًا)

RE. 11/4 (*Etânî cibrîlü, fekâle: Inne ifrîten mine'l-cinni yekîdüke, feizâ eveyte ilâ firâşike, fa'kra' âyete'l-kürsî.*)

⁸ İbn-i Ebi'd-Dünyâ, c.I, s.88, no:67; Hasan-ı Basrî Rh.A'ten.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.328, no:41254; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.I, s.188, no:304.

(*Etânî cibrîlü, fekâle*) “Cebrail bana geldi ve buyurdu ki: (*İnne ifrîten mine’l-cinni yekîdüke*) Cinlerden bir ifrit sana musallat olup sana zarar vermek istiyor. Bir hile yapmak istiyor sana, bir şeytanlık yapmak istiyor, sana zarar vermek istiyor. Desise yapmak istiyor.” İfrit, cinnin kavisi, kuvvetlisi... (*Feizâ eveyte ilâ firâşike*) “Yatağına girdiğin zaman sen, (*fa’kra âyete’l-kürsî*) Ayete’l-Kürsî’yi oku!” buyurmuş.

Korunmak için *Âyete’l-Kürsî*’yi oku! *Âyete’l-kürsî* insanı hıfz eder, korur.

Bu dünya aziz kardeş, bizim bildiğimiz gibi şöyle yeriyle, göğüyle işte bir şeyler görüyoruz ya, bundan ibaret değil. Göremediğimiz, bilemediğimiz daha nice mevcudat var bu dünyanın içerisinde...

Binâen aleyh bir cin denilen mahlûku bugün insan inkâra kalkıyor. Yâhu niye inkâra kalkıyorsun, mikroba inanıyorsun da, mikrobu bulan bir gâvurun sözüne inanıyorsun da... Bu gâvur mikrobu bulmuş. İşte mikroskopla baktığımız vakitte şekli görünüyor, cismi görünüyor, vücutta da şöyle tahribat yapıyor. En nihayet ölüme kadar götürüyor. Bu mikroba inanıyorsun da, Allah-u Teâlâ’nın gösterdiği cine neden inanmıyorsun?

Senin elinde bir kitabın var. Başında da “*Eüzü bi’llâhi mine’s- şeytâni’r-racîm*” diyorsun. O şeytani’r-racimden Allah’a sığınıyorsun, bir de inanmam diyorsun.

Şimdi bak bu ifrit olan cin geliyor. Bir rahatsızlık vermek istiyor insanlara... Ekseriyetle yatakta yapıyor bu işi, uykulu hallerinde... Binâen aleyh, sen de yatağına girdiğın vakitte Ayete'l-Kürsî'yi okumadan yatma!

Ayete'l-Kürsî'yi bilmeyenimiz yoktur el-hamdü lillah... Her beş vakit namazımızın arkasından okuruz.

Belki pek doğru anlatamam ama hülasa olarak şöyle bir vak'a vardır:

Fukaralara verilmek üzere zekât hurmaları toplanmış. Bir yığın hurma var. Başına da hangisi olduğunu, ismini pek hatırımda tutamadım. Ebû Hüreyre RA olsa gerek nöbetçi koymuşlar.

“—Sen bu hurmaları bekle, çalmasın kimse!” demişler.

Bekliyor, gece birisi geliyor, hurmalardan çalıyor; yakalanıyor. Yakalanınca, yalvarmaya başlıyor:

“—Beni bırak, bir daha gelmem!” diyor.

O da merhamet ediyor, bırakıyor. “Madem bir daha gelmeyeceksin, git!” diyor.

Ertesi gece gene geliyor, gene yakalıyor. Yakalayınca;

“—Aman, bir daha yapmam!” diyerekten gene kurtuluyor elinden.

Üçüncü gece yine geliyor, gene yakalanıyor. Yakalayınca Ebû Hüreyre RA diyor ki:

“—Bu sefer salmam! Yakalandın artık. İki defa sözünü, ahdini bozdun. Söz verdin, o sözü bozdun. Bu sefer seni salmam!”

O zaman diyor ki:

“—Sana bir şey öğreteceğim. Sen bunu okursan, bir daha ben buraya sokulamam!” diyor.

“—Ne o?”

“—Ayete’l-kürsî’yi oku! Ben giremem o zaman buraya diyor!” Cenab-ı Peygamber’e gelip anlatıyor hadiseyi.

Peygamber Efendimiz buyuruyor ki:

“—Evet, o bir cinnîdir ama doğru söylemiş! Ayete’l-kürsî’yi okuyanın yanına sokulamaz bunlar.” diyor

Şimdi burada da Cebrail AS böyle bir mahlûk sana gelir, rahatsızlık yapmak isterse ki, bunların işleri odur, vazifeleri odur. Müslümanları rahatsız etmek isterler. Binâen aleyh, (*fa’kra’ âyete’l-kürsî*) “Ayete’l-kürsî’yi okumaya devam et!”

Şimdi Celal Hocaefendinin kızı doktor [Humeyra] hanım bu akşam bizde misafir. Babasının bir hikâyesini anlattı. Ben de şuraya kaydettim de unutmuyayım diyerekten, size de anlatayım: Kâdî Beydavî denilen bir müfessir var ya, meşhur. Bu müfessir bir rahatsız olmuş. Rahatsızlığı uzamış, öldü demişler, gömmüşler. Mezarda dirilmiş adam. Başlamış bağırma. Yanı başındaki mezardan bir ses gelmiş buna.

“—Şimdi bağırma, şimdi gecedir, bağırma; kimse yok ortalıkta.

Sabah olunca ben sana haber veririm, o zaman bağır!” demiş.

“—Yâhu sen kimsin?” demiş.

“—Ben her akşam Tebâreke’yi okuyan Allah’ın bir kuluyum!” demiş.

“—E bu geceyle gündüzü nereden fark edeceksin bu karanlık yerde?”

“—Bu Tebâreke’nin hürmetine Cenab-ı Hak bana bir gece meleği, bir de gündüz meleği yolluyor. Geceyle gündüzü ben oradan fark ediyorum. O melekler gelip beni hem koruyorlar, hem böyle aydınlatıyorlar.”

Beklemiş, sabah olmuş. Bir hırsız gelmiş, mezarı kazıyor kefenini alsın diyerekten. Bu da onu yakalıyor:

“—Aman beni kurtar!” diyerekten. Çıkıyorlar beraber. Hırsızın paltosunu giyiyor. Evlerine gidiyorlar.

Eve gittikten sonra tabii evdekiler korkuyor, telaşlanıyor. Uzun hikâyelerden sonra onları ikna ederekten, kapıyı açtırıyor. Giriyor, soyunuyor, giyiniyor. Hırsız da yanında... Hırsız da bırakmıyor. Onun kendi paraları varmış. Çekmecesini istiyor. Paraları getiriyorlar, ikiye bölüyor. Hırsıza diyor ki:

“—Bir daha hırsızlık yapmamak üzere tevbe edersen, bunu yarısını sana vereceğim! Bu da sana ömrün boyunca yeter! Tevbe et!” diyor.

“—Tevbeler tevbesi...”

“—Al o zaman paraları, git!” demiş.

Sonra demiş ki:

“—Yâhu bu hayat bana bedava şimdi. Ben öldüm, gittiydim. Eğer bu adam kurtarmasaydı, tabiatıyla ölür giderdim. Bu hayat bana bedavadan geldi. Binaen aleyh bunu nasıl değerlendireyim?” derken, işte o tefsirini yazmaya başlamış. O tefsirini yazması ondan sonra olmuş. Kudret-i ilahi...

Bunun gibi vakalar pek çoktur.

Bir de muhaddis vardı ama ismi hatırıma gelmedi. O muhaddisin babası askere giderken, hamile olmuş anası. Allah’a emanet etmiş onu, gitmiş. Gelince demişler ki:

“—Hanım öldü!”

“—Öldü ama, anasının karnındaki çocuğumu Allah’a emanet etmiştim. Çocuk zayi olmasa gerek!” demiş. “Nereye gömdüyseniz söyleyin de açalım orasını, bakalım çocuk ne alemde?” demiş.

Mezarı açmışlar, bir de bakmışlar ki çocuk dünyaya gelmiş, anasının memesini yakalamış, oradan gıdalanıp duruyor. Çıkarmışlar, büyümüş, güzel bir muhaddis olmuş. Memleketini ziyaret ettik de memleketin adını da unuttum.

i. Peygamber SAS’e Büyük Bir Meleğin Gelmesi

Taberânî ve Ebü’s-Şeyh, Ebû Hüreyre RA’dan rivayet etmişler.

Bir melekten bahsediyor Peygamber Efendimiz:⁹

أَتَانِي مَلَكٌ لَمْ يَنْزِلْ إِلَى الْأَرْضِ قَبْلَهَا قَطُّ

بِرِسَالَةٍ مِنْ رَبِّي فَوَضَعَ رِجْلَهُ فَوْقَ

السَّمَاءِ الدُّنْيَا وَرِجْلَهُ الْأُخْرَى ثَابِتَةً

فِي الْأَرْضِ لَمْ يَرْفَعَهَا

(طس. وأبو الشيخ في العظمة عن أبي هريرة)

RE. 11/5 (*Etânî melekün lem yenzil ile'l-ardi kablehâ kattü, bi- risâletin min rabbî, fevadaa riclehû fevka's-semâi'd-dünyâ, ve riclehu'l- uhrâ sâbitetün fi'l-ardi lem yerfa'hâ.*)

(*Etânî melekün*) “Bana öyle bir melek geldi ki, (*lem yenzil ile'l- ardi kablehâ kattü*) yeryüzüne daha önce hiç inmemiş olan bir melek geldi bana...”

İlk defa bana böyle bir melek geliyor, hiç yeryüzüne, benden önceki peygamberlere de hiç gelmemiş veya peygamberler olmasa da bazen melekler inip çıkabilirler, hiç yeryüzüne inmemiş.

(*Bi-risâletin min rabbî*) “Rabbimden bana bir haber getirmek üzere, bir elçilik vazifesiyle, haberci olarak bana bir melek

⁹ Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.VII, s.6, no:6689; Heysemî, *Mecmau'z- Zevâid*, c.I, s.253, no:258; Ebû Hüreyre RA'dan.

Câmiü'l-Ehâdîs, c.I, s.235, no:362.

geldi ki, Őimdiye kadar yeryüzüne bu melek hiç inmemiş, ilk defa bana geldi. (*Fevadaa riclehû fevka's-semâi'd-dünyâ*) “Bir ayağını birinci semanın üstüne koydu. (*Ve riclehu'l-uhrâ sâbitetün fi'l-ardi*) Öteki ayağını da yere bastı, yerde sabit duruyor. (*Lem yerfa'hâ*) Hiç onu kaldırmadı.”

Gözle görülmez. Gözümüz görmez. Fakat bu mevcut... Cenab-ı Peygamber'in haber vermesiyle mâlum. Binâen aleyh yerde neler var, neler var yâni. Bunun bir Şey dediğini yazmamıŐlar buraya.

Bunun büyüklüğünü Cenab-ı Peygamber haber veriyor bize. Yâni bu kadar büyük, Allah-u Teâlâ'nın bir meleği de vardır. Bundan büyüğü, daha büyüğü de vardır. Aklımızın, hafsalamızın dışında. Kudret-i ilahinin azametini bize bildirmek için. Yâni mutlaka böyle bir cisim sahibi olarak yaşamak değil de böyle büyük mahlûkları da var Cenab-ı Hakk'ın.

Meselâ en kuvvetlilerinden birisi de Cebrail AS ki, Cebrail AS'ı (*zî-kuvvetin*) diyerekten methediyor. O da kuvvet sahibi. Kuvvet sahibi olduğu için Lut AS'ın memleketine ne yaptı? Altını üstüne çevirdi. Altını üstüne getiriverir. Bu ne ile olur? Kuvvetle olur. O kuvveti de Allah-u Teâlâ gözle göremeyeceğimiz bir mevcudu da vermiş. O mevcut o kadar kuvvetli ki yerin altını üstüne getirebiliyor.

İŞte bu melek de o meleklerden birisidir. Binaen aleyh bizim o büyük kudret sahibi olan Allah Celle ve A/lâ'ya sarılmaktan başka

çaremiz yoktur. Ona sarılalım, o her yerde bizim imdadımıza yetişir. Rahmeti de bol, affı da bol, her şeyi de bol...

j. Cennet Ehlinin Teri

Taberânî, Zeyd ibn-i Erkam RA'dan rivayet etmiş.

Peygamber SAS Efendimiz cennetten bize bir misal veriyor. O sırada yanında bazı Yahudiler de varmış. Buyurmuşlar ki:¹⁰

أَتُوْمِنُ بِشَجَرَةِ الْمِسْكِ وَتَجِدُهَا فِي كِتَابِكُمْ
فَإِنَّ الْبَوْلَ وَالْجَنَابَةَ عَرَقَ يَسِيلُ مِنْ ذَوَائِبِهِمْ
إِلَى أَقْدَامِهِمْ كَالْمِسْكِ يَعْنِي أَهْلُ الْجَنَّةِ

(طب . عن زيد بن أرقم)

RE. 11/6 (*Etü'minü bi-şeceretü'l-misk, ve tecidühâ fî kitâbiküm? Feinne'l-bevle ve'l-cenâbete, arakun yesîlü min zevâibihim ilâ akdâmihim ke'l-misk, ya'ni ehlü'l-cenneti*)

(*Etü'minü bi-şeceretü'l-misk*) “Cennette bir misk ağacı var, kokusu bütün cennete yayılır.” Ele sürmeye, şişelere koyup ceplerde gezdirmeye lüzum yok. O misk ağacının

---

¹⁰ Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.V, s.178, no:5010; Zeyd ibn-i Erkam RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XIV, s.486, no:39368; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.I, s.156, no:251.

kokusu, bütün cenneti miske boğar. (Ve tecidühâ fî kitâbiküm) Bu kitabınızda yazılı, biliyor musunuz?”

“—Evet, biliyoruz. Bizim kitaplarda da yazılı.” diyorlar. O misk ağacı var. İmanımız da var.

Şimdi cennete gireceğiz, yiyeceğiz, içeceğiz. Yemek-içmenin kazuratı olacak, nereye def olacak. Orası cennet. Orada pislik konulacak yer yok ki. Nereye koyacağız o pislikleri? Yiyoruz, içiyoruz bir taraftan.

(*Feinne'l-bevle ve'l-cenâbete, arakun yesîlü min zevâibihim ilâ akdâmihim ke'l-misk*) Ha bunlar bizim şakaklarımızdan ter olarak, ayaklarımızdaki terlerimiz vasıtasıyla misk kokusu olarak çıkacak. Yâni onları miske çevirecek Allah-u Teâlâ...

Ne fabrikalar vardır bugün. O fabrikalarda neler icad ediliyor. Allah Celle ve A'lâ'nın fabrikasında da böyle olacak işte. O fabrikanın sahibi Allah. Allah olunca neler yapmaz o, neler yapmaz.

Bugün en aciz bir mahlûkuz. En aciz olmakla beraber bir ayağı gökte, bir ayağı yerde olan melekten de efdal kılmış bizi... Bizde de o kudret var. Ufacığız ama o meleğin yapamayacağını biz yaparız. Bak bugün yüzlerce insanı, hatta binlerce insanı gökte uçuruyor insan bugün... Taa Ay'a kadar da gidebiliyor işte bugün. Bu nedir? Bu ne Amerika'nın hüneri, ne İngiliz'in hüneri, ne Fransız'ın... Allah-u Teâlâ'nın vaktiyle verdiği aklın semeresi bu. Bu akli Allah vermiş. Bize de vermiş, ona da vermiş.

Fakat biz bunları örttük. Örttük biz, o çalıştırıyor.

İnşâallah biz de bir gün çalıştırırız. Bizimki de onlarınkini geçer bile. Ama verici olan Allah'tır. Kendimize mal edemeyiz bunları. Hepsini gözdeki görmek, kulaktaki işitmek... Hepsi Allah-u Teâlâ'nın izniyledir. Bu akıllar da onun izniyle çalışır. Akıllar da işlerini böyle güzelce yaparlar, çalıştıkları takdirde.

İnsan öyle bir kaynak ki, altın kaynağı, yakut kaynağı... Ne kaynakları varsa, bugün insanlar yerlerden çıkarıyorlar bunları müşkilatlarla... Bu insanların içerisinde hepimizde gömülü altını da, yakutu da, mercanı da... Neleri varsa yâni. Hepsi içimizde gömülü. Bu gömülü olan madenleri bugün nasıl insan delip de çıkarıyor yerin altından. Biz de çalışırsak içimizdeki bu cevahirler meydana çıkar. O cevahirler altınlara benzemez ama. Altın onun yanında bir çakıl taşına benzer. Öyle cevahir var bizde... Yere de hakim, göğe de hakim.

Sen Hz. Ömer'in hutbesini Medine-i Münevvere'de okurken, ta Acemistan'daki orduyu görüp de "Dağa çekil!" deyişini duymadın mı hiç canım? Hz. Ömer'in nesi vardı? Telefonu mu vardı, telgrafı mı vardı, radyosu mu vardı? Nereden gördü Acemistan'daki ordunun muhasara edilmekte olduğunu?

Demek Allah-u Teâlâ bu gözlere öyle kuvvet vermiş ki, dağları delerekten ta dünyanın öbür tarafına kadar görebiliyor. O yüzden büyüklerimiz demişler ki:

“—Dünya avucumun içi kadardır. Avucumun içini nasıl görüyorsam dünyanın her tarafını da böyle görürüm!” demiş.

Onun için bu cevher bizim içimizde ruh vasıtasıyla... Cenab-ı Hak, toprakla meydana gelen bu vücuda ruhu da koymuş, ikisini kaynatmış birbirine. İşte ikisini sayesinde bugün her şeyleri görmekte, en büyük mazhariyete sahibiz el-hamdü lillah. Yalnız Allah intibahlar versin cümlemize de emirlerine imtisal, yasaklarından korunmak da nasib etsin...

Şimdi yerin altındaki madenler, topraklarla örtülü. Bizdeki madenler neyle örtülü? Günahlarla örtülü. Bunun altında, toprağın altındaki madeni eşince çıkarıyoruz onu. Bazısı yüz metrede, bazısı bin metrede, bazısı beş bin metrede... Çıkıyor aşağıdan.

Bizim içimizdeki maadin olan cevherleri de günahlar örtüyor. Günahlarımız... Binâen aleyh o günahları sıyırdık mıydı, o madenler pırl pırl çıktı mıydı, Hz. Ömer’in gördüğü gibi biz de görürüz. Onun kulağının işittiği gibi biz de işitiriz. Sâriye idi galiba kumandanın ismi...

k. Alimlere Tâbî Olun!

Bir tane daha söyleyeyim.

Deylemî, Enes ibn-i Mâlik RA’dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹¹

---

¹¹ Deylemî, *Müsnedü’l-Firdevs*, c.I, s.71, no:209; Enes ibn-i Mâlik RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.X, s.135, no:28681; *Keşfü’l-Hafâ*, c.I, s.36, no:62; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.I, s.236, no:364.

اتَّبِعُوا الْعُلَمَاءَ فَإِنَّهُمْ سِرَاجُ الدُّنْيَا

وَمَصَابِيحُ الْآخِرَةِ

(الديلمى عن أنس)

RE. 11/7 (*Ittebiu'l-ulemâe feinnehüm sirâcü'd-dünyâ, ve mesàbihü'l-âhireh*)

(*Ittebiù*) “Uyunuz, tâbî olunuz!” Nereye? (*El-ulemâe*) “Ehl-i ilme uyunuz, onlara tabii olunuz!” Neden? (*Feinnehüm sirâcü'd- dünyâ*) “Çünkü o ehli ilim dünyanın kandilleridir. (*Ve mesàbihü'l- âhireh*) Aynı zamanda ahiretin de kandilleridir.” Hem dünyanın kandilleri, hem de ahiretin kandilleridir. Yâni karanlıkta kandil nasıl karanlığı kaybedip de önünüzü gösteriyor. Lambalar yanıyor, bu karanlık kayboluyor, önümüz aydın oluyor. Dünyada da böyle, ahirette de böyle.

Ne sayesinde? Ulemamıza uymak nisbetinde... Ulemamıza ne kadar uyuyorsak, onların sözlerini ne kadar dinliyorsak, ki ulemanın sözü kendi sözü değil, Peygamberden naklettikleri sözlerdir. Allah'ın kitabından sözleri bize naklederler. O nakiller dolayısıyla biz de onlara uyarız. Uymak nisbetinde dünyanın da aydınlıklarına, ahiretin de aydınlıklarına mazhar oluruz.

Âyet-i kerîmede bildiriliyor, estaizü bi'llâh:

يَوْمَ تَرَى الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ يَسْعَى
نُورُهُمْ بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَبِأَيْمَانِهِمْ

(الحديد: ١٣)

(*Yevme tera'l-mü'minîne ve'l-mü'minâti yes'â nûruhüm beyne eydîhim ve bi-eymânihim*)
[Mümin erkeklerle mümin kadınları, önlerinden ve sağlarından, amellerinin nurları aydınlatıp giderken gördüğün gün...] (Hadîd, 57/13)

Onların, o mü'min ve mü'minatın nurları önleri boyunca böyle projektör gibi aydınlatır. Yanlarını da öyle. Her tarafını böyle aydınlatarak gidiyor.

O nursuz olan, ışısız olan, uymamış dünyada Allah'ın kelâmına, peygamberin kelimasına, ulemanın kelimasına... Karanlıkta kalan o zavallı geliyor, diyor ki:

“—Kardeş, sen benim komşu değil miydin?”

“—Evet, senin komşundum!”

“—Biraz bekle ne olur, ben de senin ışığından gideyim bu yolda.”

“—Biz bu ışığı dünyadayken aldık. Sen de dön dünyaya, al bu ışığı gel. Öyle hazır yağma yok!”

Allah kusurumuzu affetsin...

(*Ittebiu'l-ulemâe*) “Alimlerinize uyun!” buyruluyor.

Alimlerimiz bize ne diyor:

“—Allah’ın emrini tutun, yasaklarından da kaçının!” diyor.

Siz bunlara uyun. Öteki şarap içiyormuş, öteki zina ediyormuş, öteki hırsızlık yapıyormuş. Onlara uyma kardeş! Onlar şeytana uymuşlar, nefislerine uymuşlar. Onlara uyma; Allah’ın emrine uy, Peygamber’in emrine uy! Saadet burada, selâmet de burada...

I. Tavsiye Edilen Beş Sûre

Bir tanecik daha okuyayım.

Ebû Ya’lâ Cübeyr ibn-i Mut’im RA’dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹²

أَتُحِبُّ يَا جُبَيْرُ إِذَا خَرَجْتَ سَفَرًا أَنْ تَكُونَ مِنْ
أَمْثَلِ أَصْحَابِكَ هَيْئَةً وَأَكْثَرِهِمْ زَادًا إِقْرَأْ
هَذَ السُّورَةَ الْخَمْسَ قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ وَإِذَا
جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ وَقُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ وَقُلْ
أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ وَقُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ
وَافْتَحْ كُلَّ سُورَةٍ بِبِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَاخْتِمِ بِبِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

(ع. ض. عن جُبَيْرِ بْنِ مُطْعِمٍ)

RE. 11/8 (*E tuhibbü yâ cübeyr, izâ haracte seferen, en tekûne min emseli ashâbîke hey'eten, ve ekserihim zâden, ikra' hâzes'suvere'l-hamse: Kul yâ eyyühe'l-kâfirûne, ve izâ câe nasru'llâhi ve'l-fethu, ve kul hüva'llâhu ehad, ve kul eüzü bi-rabbi'l-felak, ve kul eüzü bi-rabbi'n-nâsi; ve'ftah külle suretin bi-bismi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîmi, va'htim bi-bismi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.*)

Cübeyr, ashab-ı kiramdan bir zat. Ona diyor ki:

(*E tuhibbü yâ cübeyr*) “Sen sevmez misin ey Cübeyr? (*İzâ haracte seferen*) Bir yola gidiyorsun, bir sefere gidiyorsun. Bu seferde istemez misin ki, (*en tekûne min emseli eshâbîke hey'eten*) ashabının en sağlamı, en kuvvetlisi, en kavisi olasın. (*Ve ekserihim zâden*) Azık bakımından da en çoğa sahib olasın... Yâni, senin ekmeğin çok olsun, yemeğin çok olsun, sıhhatin yerinde olsun, kuvvetin yerinde olsun istemez misin?”

“—Elbette isterim yâ Rasûlallah!

(*İkra' hâzes'suvere'l-hamse*) “Öyleyse, şu beş sureyi oku!” Nedir onlar:

1. *Kul yâ eyyühe'l-kâfirûn,*
2. *İzâ câe nasru'llâhi ve'l-fethu,*
3. *Kul hüva'llâhu ehad,*

---

¹² Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.XIII, s.339, no:7419; Cübeyr ibn-i Mut'im RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VI, s.712, no:17526; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.I, s.243, no:378.

4. *Kul eüzü bi-rabbi'l-felak,*

5. *Kul eüzü bi-rabbi'n-nâs...*

(*Ve'ftah külle suretin bi-bismi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm*) “Her sureyi okurken *Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm* de öyle oku. (*Va'htim bi-bismi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm*) Sonunu da gene *Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm* ile bitir.”

Şimdi tabii her şeye aklımız ermiyor ya, buna da tabii aklımız ermez. Niçin bu beş sureyi okuduğumuz vakitte bize kuvvetler gelsin, kudretler gelsin, rızkımız bollansın? Ne var bu sûrelerin içerisinde?

Kul yâ eyyühe'l-kâfirûn'u hepimiz biliyoruz. Beş tane ayetten ibaret, kısacık kısacık... Buna çok dikkat edin ki, nafile namazları kılarken Cenab-ı Peygamber Efendimiz'e:

“—Ne okuyalım?” demişler.

“—Birinci rekâтта *Elham*'dan sonra *Kul yâ eyyühe'l-kâfirûn*'u, ikinci rekâтта da *Elham*'dan sonra *Kul hüva'llâhu ehad*'ı okuyun!” buyurmuş.

Her zaman bunu tekrarlarız. Acaba bu tekrardaki sebepler nelerdir? Her seferinde *Kul yâ eyyühe'l-kâfirûn* diyerekten, kâfirlere hitap ediyoruz. Hepimiz kâfirlere karşı hitab ediyoruz:

“—Ey kâfir oğlu kâfir, ben senin yolundan gitmem!” diyoruz.

Arkasından da ayrılmıyoruz. Bunu her gün okuyoruz, ey Gâvur oğlu Gâvur!.. Ama arkasını da bırakmıyoruz.

(*Lâ a'budu mâ ta'budûn*) diyoruz. “Senin taptığına biz tapmayız. Sen puta karşı eğilirsin, bükülürsün; biz put mut tanımayız. İsa da Allah’ın kulu, Musa da Allah’ın kulu... Ama onları Allah peygamber yapmış.

Bizim Peygamberimiz de Allah’ın kulu... (*Abdühû*) diyoruz ya, Allah’ın kulu işte... Ama peygamber yapmış onu. Büyük bir devlet bu...

Binaen aleyh, beş vakitte böyle *Kul yâ eyyühe’l-kâfirûn*’u okuyoruz, söylüyoruz da, Allah intibah versin yâni, sözümüzü nasıl söylediğimizin farkında değiliz.

İkincisi *İzâcâe*’yi okuyoruz. *İzâcâe* de az bir sûre değil...

Niçin? İnsan bazen diyor ki:

“—Bu felâketin önüne geçilir mi bugün? Bu sel aldı götürüyor bizi şimdi.”

Sel geldiği vakitte nasıl her şeyi alıp götürüyor. Koyunları götürüyor, çocukları, insanları götürüyor. Seldir, bugün de cemiyetleri bu afet seli götürüyor. Bu afet selinin önünden nasıl kurtulur bu insanlar bugün?

Allah’a sarıldı mıydı kurtulur. O sular, seller, çakılları, ufak tefek şeyleri götürür, koca dağları yerinden kımıldatamaz o... Koca kayaları da kımıldatamaz. Ne kadar sel olursa olsun.

Binaen aleyh, sen Allah'a sarıl da korkma! Ne kadar sel gelirse gelsin, ne kadar afet gelirse gelsin, sen mahfuz kalırsın. Allah korur seni...

Onun için Peygamber SAS geldi, tabii yalnız başına... Din-i İslâm'ı beyân ediyor... Herkes evlâdını diri diri gömüyor. Bu kadar merhametsiz insanlar, hemen kolaycacık Allah'ın yoluna girerler mi?

Ama Allah-u Teâlâ kalplere öyle bir yumuşaklık, öyle bir zemin hazırladı ki... Fevc fevç, dalga dalga geliyorlar:

“—Yâ Rasûlallah, İslâm'ı bize tebliğ et, biz Müslüman olmağa geldik!” diyorlar.

Burada bize diyor ki:

“—Korkmayın, Allah-u Teâlâ'ya sığının! Allah böyle nusretini her zaman size verir. Kıyamete keder Allah-u Teâlâ'nın bu nusreti her zaman üzerimizdedir el-hamdü lillâh, biz onun dinine uyduğumuz müddetçe...

Kulhüva'llahu ehad da ufacık bir suredir amma, itikadımızın köküdür. Allah birdir, başka şey bilmeyiz. Doğmamıştır, doğurmamıştır. Herkes ona muhtaç, o hiçbir şeye muhtaç değildir. Oğlu evlâdı, anası, babası da yoktur, ona benzer de yoktur. Allah hakkında, “Acaba şöyle midir, böyle midir?” diye düşünmek de hatadır. Öyle şey olmaz, O havsalaların, hayallerin dışarısında bir Allah'tır. Bütün varlıkların sahibi odur.

Onu okumak suretiyle de Allahımızı öyle biliriz ki, her kuvvetin üstünde bir kuvvettir. Bütün varlıkların da sahibidir.

Bakın, yıldız alimleri diyorlar ki:

“–Şu yıldızların sonunu bulamıyoruz.” diyorlar.

Her birisinden şu kadar senede ancak ışık geliyor. Uzun uzun mesafeler, bunları yaratan kim?

Nasıl bağlamış bunları bir intizama... Bizim arabalar şurdan giderken kaç defa çarpışıyor birbiriyle... Bugüne kadar gökteki yıldızların birbiriyle çarpıştığına hiç rast gelmedik el-hamdü lillâh... Hepsi güzel güzel gidip geliyorlar menzillerinde... Bu hep Allah-u Teâlâ'nın kuvvet ve kudreti sayesinde.

Kul eüzü bi-rabbi'l-felak'la *Kul eüzü bi-rabbi'n-nâs*; el-hamdü lillâh onlar da bizi, bize zarar verecek dünyanın gördüğümüz ve görmediğimiz zararlı mahlûklarından, şerlerinden bizi muhafaza ederler. On bir tane ayettir, fakat her türlü felâketi önleyici bir şeydir. Yatarken de okuruz, giderken de okuruz, seferde de okuruz, her yerde okuruz. Bu suretle Cenâb-ı Hakkın çeşitli nimetlerine mazhar oluruz.

“–Bunun başında da besmele okumayı bırakmayın!” diyor.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm kısacık bir şeydir, 19 harften ibarettir. Fakat cehennem zebânîlerinin insanı cehenneme sokmasına mânî olacaklar. Cehennemin kapısında duracaklar, bu Bismillâh'a sarılanların cehenneme girmesine mânî olacaklar.

Bursa'da Orhan Camii'nin yanında kütüphanesi vardır. O kütüphaneye devam ediyordum bir vakitleri... Orada Elham Sûresi'nin tefsiri yazılmış, başında da Besmele'nin tefsirini yazmışlar. Orada okumuştum.

Hız. Ömer zamanında Hama veya Humus şehrini muhasara etmişler. Bir türlü teslim olmuyorlar. Fakat iyice sıkışmışlar, demişler ki:

“—Sizin komutanınız bize bir keramet gösterebilir, bilelim ki İslâmiyet üstün bir din; ondan sonra şehri teslim edelim!” demişler.

“—Ne istiyorsunuz?” demişler.

“—Bizde bir zehir var, o zehirden bir damlayı içebilirse ve kurtulursa, bizsizin dininizin hak olduğuna inanırız, kaleyi size teslim ederiz.”

“—Peki, getirin zehiri...” demişler.

Komutan Hâlid ibn-i Velid RA zehiri almış:

“—*Bi'smi'llâhi'llezî lâ yedurru mea'smihî şey'ün fi'l-ardı ve lâ fi's-semâi ve hüve's-semîu'l-alîm. Yâ hayyü yâ kayyûm. Bi'smi'llâhi allâhu ekber.*” demiş, içivermiş.

Ha ölecek, ha ölecek, ha şimdi, ha şimdi... Bakıyorlar ki ne ölen var, ne zehirlenen var. En kuvvetli bir zehirmiş o...

O zehiri içiveriyor, ama nasıl içiyor? Besmeleyle içiyor, Allah'a sığınarak içiyor. O Allah'ın ismi varken, yerde gökte hiçbir şey insana zarar veremez. O Allah her şeye hâkim...

Bu zehir Hz. Halid'e tesir etmiyor da, biz iersek neden lyoruz? O duayı biz de okuyalım, o zehirden içelim, bakarsın gitmişiz dünyadan...

Hz. Hâlid ibn-i Velid'deki o ruhaniyet, o iltic, onun Allah'a olan bağlılığı, rabıtası; işte odur onu kurtaran...

Bizde o rabıta yok, Allah ile rabıtamızı kesmişiz. Namazı kılıyoruz, heykel gibi yatıp kalkıyoruz, Allah'a bağlanamıyoruz. Kibleye dönmek kolay, gnl döndürmek zor...

Gönül kimin elinde? Allah'ın elinde... Namaza dururuz, dünyanın bütün işi aklımıza gelir. Aklımıza gelmedik her şey gelir aklımıza... Canım böyle Allah huzurunda durulur mu?

Hz. Ali Efendimiz daha abdest alırken sararırmış.

“–Y Ali, ne oldu böyle?”

“–Ne olacak kinatın sahibinin divanına ıkıcağım, ona hazırlanıyorum. Nasıl duracağım onun divanında?”

Onun korkusu rengini soldurmuş. Renk gidiyor kendisinden... Allah hepimizi affetsin... Tefikt-ı samedaniyyesine mazhar etsin... Sevdiği, razı olduğu kulları arasına cümlemizi de kabul etsin...

şimdi hac mevsimi... Hacca gitmek bugün çok kolay, eskisi gibi değil. Eskiden çok meşakkat vardı. Üç ayda, beş ayda gideceksin, üç ayda, beş ayda geleceksin. Yaz olsun, kış olsun çok zahmetli idi.

Bugün tayyareye biniyoruz, üç saat sonra oradayız. Orada da güzel barınacak yerler var... Hacı olmak kolay da, Allah'ın razı olduğu kul olmak zor... Allah'ın razı olduğu kul ol da, ne olursan ol! (*Radiya'llàhu anhüm ve radù anh*) sırrına mazhar olan, Allah'ın razı olduğu kullardan olmak lâzım!

Nasıl olacak? Allah'ın erine mutî, yasaklarından uzak olacak. İki şey, çok değil: Emrine mutî, yasaklarından uzak olabildin miydi, işte o zaman dünya da senin, ahiret de senin...

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ تَعْجِيلَ عَافِيَتِكَ وَصَبْرًا عَلَى
بَلِيَّتِكَ وَخُرُوجًا مِنَ الدُّنْيَا إِلَى رَحْمَتِكَ

(*Allàhümme innî es'elüke ta'cile âfiyetike, ve sabran alâ beliyetike, ve hurûcen mine'd-dünyâ ilâ rahmetike*) sırrına mazhar eylesin...

Allàhümme innâ nes'elüke'l-afve ve'l-âfiyeh... Fi'd-dîni ve'd- dünyâ ve'l-âhireh... Teveffenâ müslimîn, ve elhiknâ bi's-sàlihîn...

Beraber bir salât ü selâm okuyalım:

“—*Allàhümme sallî alâââ... Seyyidinâââ... Muhammedinin- nebiyyi'l-ümmiyyi ve alâ... Âlihîî, ve sahibihîî, ve sellim.*” (3 defa)

Bu sefer Haleb'e uğramıştık giderken. Halep'te bir hocaefendi ile tanıştık. Bana bir kitap göndermiş, Peygamber Efendimiz'in şemâili hakkında... Kırk tane kadar da hutbesini yazmış kitabına... Otuz üçüncü hutbesinde, Cenâb-ı Peygamber SAS:¹³

أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ هُمُ الْمُصَلُّونَ

(*Elâ inne evliyâ'llâh, hümü'l-musallûn*)
“Evliyâullah, Allah’ın velîleri kimdir? (*Hümü'l-musallûn*) Namaz kılanlardır.” buyuruyor.

Bu namaz çok mühim! Allah’ın velisi olduktan sonra ne istiyorsun sen?

أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ هُمُ الْمُتَّقُونَ

(*Elâ inne evliyâ'llâh, hümü'l-müttakûn*) var ya, o müttakîler demek ki musalliler ki, Allah korkusundan dolayı namaz kılıyorlar. O korku olmasa neden namaz kılacak? Herkes gibi o da çarşıda pazarda vaktini geçirir. Demek ki bir korkusu var ki, emr- i ilâhîdir diye namaza devam ediyor. Namazla beraber diğer farzları da yerine getiriyor. İşte bu Allah-u Teâlâ’nın velisi olur. Velîsi olunca:

أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ

وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

(يونس: ٦٢)

---

¹³ Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.288, no:7666; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.III, s.408, no:6514; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.137, no:486; Tahâvî, *Müşkilü'l-Âsâr*, c.XIII, s.521, no:36427; Ubeyd ibn-i Umeyr RA’dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.544, no:7817; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.V, s.495, no:4563.

(*Elâ inne evliyâa'llâhi lâ havfün aleyhim ve lâ hüm yahzenûn.*) [Bilesiniz ki, Allah'ın dostlarına korku yoktur; onlar üzülmeyecekler de...] (Yunus, 10/62)

Ne dünyada ne de ahirette, ne korku var ne de hüznün var! Saadette yaşarsın, selâmetle de çeker gidersen!

Allah cümlemizi dünya ve ahiret saadet ve selâmetine nail ve mazhar olan bahtiyar kullarının zümresine kabul eylesin...

El-Fâtihah!

Mehmed Zâhid KOTKU

31. 08. 1975 - İskenderpaşa Camii

[Bütün Mehmed Zahid KOTKU/ Hadis Derslerine PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

